

Economia i Empresa

MENYS PALS I MÉS RODES

La patronal gironina qualifica de «totalment deficient» la inversió que preveuen els nous Pressupostos de l'Estat per a Girona

Ernest Plana

PRESIDENT DE LA FEDERACIÓ D'ORGANITZACIONS EMPRESARIALS DE GIRONA (FOEG) I VICEPRESIDENT DE FOMENT DEL TREBALL NACIONAL.

La inversió prevista a Girona en els Pressupostos Generals de l'Estat (PGE) per al 2014 és totalment deficient: 55 euros per habitant. La demarcació rebrà 42,45 milions d'euros, un 62% menys que l'any passat i per sota de la de l'any 2000. Amb unes partides que no solucionen els greuges que pateixen les comarques gironines, especialment, en l'àmbit de les infraestructures.

En els últims 20 anys, fins a 6 ministres de Foment han anunciat el desdoblament de la vergonyosa Nacional-II al seu pas per les comarques gironines (són, per aquest ordre: el socialista Josep Borrell, els populars Rafael Arias-Salgado i Francisco Álvarez-Cascos, els socialistes Magdalena Álvarez i José Blanco, i l'actual popular Ana Pastor). I fins a dia d'avui, cap d'ells ha complert la seva paraula. Ara el Govern espanyol diu que vol "acabar amb la maledicció" d'aquesta carretera però només hi destina 19 milions. La meitat per desdoblament poc més de 6 quilòmetres (entre Sils i Caldes de Malavella) i, la resta, per redactar projectes del tram nord on, en el millor dels casos, començaran a veure màquines el 2017. Per tant, els gironins i gironines haurem de continuar aguan-

tant una via que bat rècords de despropòsits i de sinistralitat una colla d'anys més.

Tampoc Adif ni Aena tenen previstes grans inversions. Partides minses per a tasques de manteniment a la xarxa del Tren Convencional i per al manteniment de l'Aeroport de Girona. I un cop més, s'obliden d'una altra vergonya de la demarcació: la línia 3 de Rodalies, que uneix Barcelona-Ripoll-Puigcerdà. Malgrat les demandes del territori i la necessitat urgent de desdoblament, no s'hi dedica ni un sol euro.

Els Pressupostos Generals per al 2014 tampoc preveuen enderrocar el viaducte que travessa la ciutat de Girona (i que un altre govern espanyol va prometre soterrar), ni posen fil a l'agulla amb la Variant d'Olot ni acaben de pagar les expropiacions pendents dels terrenys per on passa el TAV. Lluny han quedat doncs, els 201 milions d'euros previstos per aquest 2013 o els 269 milions del 2012 (unes xifres llamineres que va portar l'Alta Velocitat i que ara tornen a marxar).

Però les comarques gironines no són les úniques que veuen reduïda la seva inversió. En el conjunt de Catalunya, els tercers pressupostos elaborats per l'executiu del PP preveuen 944 milions en inversions, un 25% menys que l'any anterior. Una davallada encara més accentuada si es tenen en compte els milions que no han arribat mai i que fixava la Disposició Addicional Tercera de l'Estatut. La Llei Orgànica establia que la inversió a Catalunya havia de ser equivalent al pes de l'economia catalana en el conjunt de l'Estat (un 18,6% del PIB), però el govern de Rajoy no l'ha complert en cap pressupost i s'han deixat d'ingressar més de 1.000 milions d'euros en els darrers exercicis.

ANIOL RESCLOSA

Les obres de la carretera N-II entre Medinyà i Orriols estan aturades.

«Les mesures plantejades ofeguen encara més una economia malmesa per la crisi i maltractada per executius que deixen les promeses en paper mullat»

Pel que fa a la fiscalitat, la proposta de PGE no preveu la reducció de les cotitzacions socials, tal com va assegurar el Govern espanyol que faria com a contraprestació de la pujada de l'IVA. De fet, tot el contrari, perquè preveu un augment de la base màxima de cotització de 5%, cosa que suposa incrementar encara més els costos laborals. I per si fos poc, també es prorroga, almenys un any més, el fort augment de l'IRPF i es manté l'Impost de Patrimoni, amb els tipus impositius més alts d'Europa.

Ningú discuteix que és necessari reduir el dèficit públic, però calen uns pressupostos que, almenys, no alenteixin i dificultin la sortida del forat econòmic. I les mesures plantejades, lluny d'incentivar una recuperació econòmica, ofeguen encara més una economia malmesa per la crisi i maltractada per executius que dei-

xen les promeses en paper mullat.

Des de la FOEG creiem que el teixit empresarial gironí té les capacitats i el talent suficients per impulsar una recuperació econòmica. Però si les administracions no apliquen inversions i mesures eficients que potenciïn la contractació, la innovació i les exportacions, difícilment ho aconseguirem. No oblidem que, per exemple, no comptar amb unes infraestructures pròpies del segle XXI encareix el cost de tots i cadascun dels productes i serveis que es generen en un territori. Els autònoms, petites, mitjanes i grans empreses som menys competitius i menys atractius per les anhelades (i necessitades) inversions.

I el més important de tot: si la demarcació de Girona només mereix 42 milions i escaig, almenys, si us plau, que arribi fins a l'últim centímetre. Perquè la trampa del govern espanyol de preveure inversions per a no executar-les mai, ja és intolerable. Intolerable i poc intel·ligent. Perquè si Mariano Rajoy vol seduir els empresaris catalans, caldrà que posi sobre la taula molt més que quatre rampoines i paraules boniques. Caldran fets i dates.

Jaume Juher

CEO-CONSELLER DELEGAT ROBERLO S.A. VICEPRESIDENT DE FÒRUM CARLEMANY

UNIVERSITAT - EMPRESA

La ciutat de Girona té una universitat des de 1991. La Universitat de Girona, la UdG, juga un paper molt important en la vida econòmica de la ciutat. Sempre es diu que n'és la primera empresa, i segur que és així. Però del que jo voldria interrogar-me avui, és la incidència de la UdG en la vida de les nostres empreses. Segur que és molta i d'una importància molt relle-

vant.

Ningú, des del món de l'empresa, no es pot ja imaginar la ciutat sense la UdG, encara que només sigui per la quantitat de professionals que, des de les diverses facultats, surten cap a les empreses. Probablement aquest és el primer factor d'interrelació. Sense la UdG les empreses no disposaríem d'un capital humà format amb qualitat i des del nostre entorn.

La pregunta sorgeix en aquest moment. I més enllà d'això, quina relació estableixen les empreses amb la nostra universitat? Segur que en trobarem molts exemples, però tots ells potser encara no són suficients per dir que estem en un punt òptim. És un camí en el que ens cal avançar i, si és possible, avançar ràpid.

En els països que gaudeixen d'un alt nivell de vida, la relació entre les universitats i el seu entorn és constant i fluida. A casa nostra però, el primer problema que ens trobem és el desconeixement de la vida de la universitat, del seu funcionament i, aquest fet, a vegades pot generar un cert recel. Aquest és el primer obstacle que ens

cal vèncer, tant per part de l'empresa, com per part de la universitat. És necessari doncs, trencar tòpics. Ni la universitat pot viure aïllada del que succeeix a les empreses de la demarcació, ni les empreses podem continuar mirant a la universitat com un castell de difícil accés i del que a vegades no sabem trobar on és la porta d'entrada.

Últimament, hem vist que per part de la UdG s'han pres iniciatives que s'apropen a les empreses, que porten a relligar-s'hi. Aquestes iniciatives han d'ésser molt ben vingudes i àmpliament encoratjades. Esperem que el nou equip rectoral que sorgirà de les properes eleccions a la UdG, voldrà continuar aquest camí.

També des de les empreses hem de fer un esforç més gran per acostar-nos a la universitat i anar perdent les pors a trobar-

«Des de les empreses hem de fer un esforç més gran i hem de deixar de pensar en la universitat només com a proveïdora de professionals»

nos davant d'un món desconegut per les necessitats empresarials i pensar en la universitat només com a proveïdora de professionals.

Les nostres administracions públiques també hi tenen alguna cosa a dir. Han d'encoratjar les polítiques que acostin aquestes dues realitats.

La transferència de tecnologia ha d'ésser un motor econòmic de primer ordre i hem de procurar que la nostra universitat i les empreses de la nostra demarcació siguin capaces d'interactuar.

L'exemple de societats culturalment avançades i econòmicament benestants ens ensenya el camí. Ens caldrà a tots perdre els temors, vèncer el desconeixement i ésser capaços de crear instruments, eines, per portar aquesta interrelació a la realitat, essent sempre conscients que aconseguir resultats tangibles requereix inversió, esforç, temps i perseverança. El resultat que han aconseguit països del nostre entorn no és fruit d'un dia. Es deu a polítiques i actituds implementades des de fa molt de temps.